ואי ודאי נזיר הוא עולה הראשונה חובה (6)

וזו נדבה ואם ממא ומוחלט הוא עולה

הראשונה נדבה וזו חובה וזה שאר קרבנו

ממא ספק ומוחלט ודאי אוכל בקדשים

לאחר שמונה ימים ושותה יין ומיטמא למתים

לאחר ששים ושבעה ימים ימוחלט ספק

וטמא ודאי אוכל בקדשים לאחר שלשים

ושבעה ימים ושותה יין ומיממא למתים

לאחר שבעים וארבעה ימים יממא ודאי

ומוחלם ודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה

ימים ושותה יין ומיממא למתים לאחר

ארבעים וארבעה ימים שאלו תלמידיו את

ר' שמעון בן יוחי נזיר מהור ומצורע מהו

שיגלח תגלחת אחת ועולה לו לכאן ולכאן

אָמר להָן יאינו מגלח אמרו לו למה אמר

להן אילו זה לגדל וזה לגדל וזה להעביר וזה

להעביר יפה אתם אומרים עכשיו נזיר

להעביר ומצורע לגדל ולא תעלה לו לימי חלומו ותעלה לו לימי ספרו ואמר להן אילו

זה לפני זריקת דמים וזה לפני זריקת דמים

יפה אתם אומרים אלא וי מצורע לפני

זריקת דמים ונזיר לאחר זריקת דמים ולא

תעלה לו לימי צרעתו ונזירותו ותעלה לו לימי

צרעתו ומומאתו אמר להן אילו זה לפני ביאת

מים וזה לפני ביאת מים יפה אתם אומרים

אלא ממא לאחר ביאת מים מצורע לפני ביאת

מים אמרו לו יפה אמרת שלא תעלה לו

לימי ספרו ולנזירותו ותעלה לו לימי חלומו

ומומאתו דזה לגדל וזה לגדל הוא אמר

להן (2) נזיר מהור והוא מצורע זה לגדל

וזה להעביר ואם נזיר ממא והוא מצורע

זה לפני ביאת מים וזה לאחר ביאת מים

לו) [מוספמח פייני עיים],
ב) [ויקרא יד], ג) [שס],
ד) ל"להשביעי, ה) עי' א"מ,

ו) שייך לדף ס״א.,

נוסחת הריב"ן

או בהדשים בו ביום כיוו

שהביא כפרתו: בן ומונה

גז אומרים לו שמא כו׳

ג] מומנים כו שמנו כו ואח"כ לנזירות כו' ע"ד הס"ד: ד] קרבנותיו כו'

ומגלח מירות: הז תגלחת

לרעתו ביום שנשלמו ימי וכו': ו] בשביעי שלהן:

זו ומלורע לפני ביאת מים

את כל שערו ואח"כ כתיב

ורחז את בשרו וטהר:

חן שלא מעלה לו לימי ספרו

ולימי מירותו ותעלה לו לימי

חלוטו כו' תגלחת אחת לימי

ספרו ולימי מירות: ט] שיער

לגלח לתשלום נזירות טהרתו

הס"ד: י] שמלורע בימי חלוטו: כ] ונזיר טמא לאחר

ביאת מים וכן מיר כו׳

ומצורע מגלח לפני כו':

הגהות הב"ח

(מ) גמ' דאי ודחי נזיר:

(ב) שם אלא עכשיר מלורע לפני זריקת:

(ג) שם אמר להן אם מיר

טהור: (ד) רש"י ד"ה ואם טמא כו' ודאי היה ביום

רחשון: (ה) ד"ה טמח ודחי וכו׳ וחוכל בקדשים ניום

כצ"ל: (ו) ד"ה אלא מעלה

וכו׳ דכבר גדל: (ז) ד"ה

הכי גרסינן אמרו לו יפה אמרת שלא תעלה לו לימי

אמרו לו תקנת הדבר שלא

מעלה לו מגלחת אחת לימי ספירו ולימי נזירו:

(מ) ד"ה אמר להו וכו׳

בימי חלוטו מצורע מגלח

שמביה קרבנות וחוזר

טהרה

בב ב מייי שם הלכה יה: ג מיי׳ שם הלי״ב: ד מיי׳ שם הל״ה:

פי' הרא"ש

ספק טמא ומוחלט ודאי. אוכל בקדשים לאחר ח׳ ימים כי יום [ראשוץ] לנזירותו מגלח לחלוטו וביום הז' מגלח ופעםו מיד. והאי דקאמר לאחר ימים לאו דוקא. ומונה מים לאו דוקא. ל' יום ויום הח' מן המנין וביום ל"א יגלח דכיון שנטהר מצרעתו אינו כשאר נזירים אע"פ שעדייז היה ואותו יום ל"א שהוא יום ל״ח לנזירותו עולה לו לנזי׳ טהרה ומגלח יום ל״א שהוא ס"ח לנזירו' והיינו למתים לאחר ס״ז דהיינו יום ס״ח: מוחלט ספק וטמא ודאי אוכל בקדשים אחר ל"ז ימים. דמאחר שאינו מוחלט ודאי א״א לו לגלח מיד אלא מזה ג' וז' ומגלח בח' ומביא קרבן נזי׳ טמא ומביא צפרים לאו מוחלט הוא. וביום ל׳ יהייוו ל"ז לוזיר׳ מולח דכיון דיש עליו ספק צרעת מגלח ביום ל' כדפי' לעיל וביום ל״ח יביא עולת בהמה לספק נזי׳ טהרה וחטאת העוף לספק ואוכל בקדשים בו ביום. ושמא מוחלט הוא והויין הנך ב׳ תגלחות לחלוטו ולספרו וגליוות לחלוטו ולספר ולסוף ז' ימים יגלח ג' לטומאתו. ויום ל"ח עולה לו למנין השביעי. וביום ויל למנות נזיר טהרה ומגלח יום ל״א והיינו דקאמר ושותה יין ומטמא למתים אחר ע״ד ימים: טמא ודאי ומוחלט ודאי. אוכל בקדשים לאחר ח' ימים דכיון שהוא מוחלט ודאי מגלח ביום הא'ל) וביום הז' מביא ל"א. והיינו דקאמר שותה . מ״ד ימים: מפני מה נזיר טהור אינו כמצורע ותעלה תגלחת צרעתו לנזירותו כגון אם נחלט ביום השלמת נזירותו ונתרפא השלמת נזירותו ונתרפא וגילח לצרעתו תעלה לו גם לנזי׳ ובמתני׳ אמרי׳ דצריך ד' תגלחות משום דתגלחת צרעתו לא עלתה לו לנזירותו: נזיר להעביר הוא מעביר שערו לגמרי ואינו צריך לגדלו עוד לשם מצוה: ומצורע לגדל בתגלחת ראשונה של מצורע צריך לגדל שערו . כדי לגלחו שנית לאחר ימי ספרו. והואיל וחלוקים זה ויעלו לו לימי ספרו שגם הוא להעביר: זה לפני זריקת דמים. גלוח מצורע דכתיב וביום השביעי יגלח ורחץ בשרו במים. וביום בימי ספרו מגלח לפני זריקת דמים ונזיר טהור לאחר זריקת דמים כמו שמפורש למעלה [ולכך] אין תגלחת אחת עולה לשתיהן:

נורך מהור ומצורע מהו שיגלח תגלחת אחת ועולה לו לכאן ולכאן אמר להן נזיר להעביר ומצורע לגדל. כלומר מיר להעביר שער מכל וכל שאינו לריך עוד לשער שיגדלנו לשום מלוה אבל

> קרבנות והואיל וחלוקות זו מזו לא יפטרו זו את זו: ולא תעלה לו בימי ספרו בתמיה כלומר תגלחת שניה של מצורע שגם היא להעביר מדוע לא תעלה לו לתגלחת וזירות טהרה אמר להן זה לפני זריקת דמים תגלחת דמצורע דכתיב וביום השביעי יגלח ורחץ במים וטהר וביום השמיני יקח שני כבשים בני שנהי: וזו. תגלחת נזיר לאחר זריקת דמים כדכתיב וגלח הנזיר פתח אהל מועד ולקח2 שער רחש נורו ונתן על החש חשר תחת זבח השלמים:

> ותעלה לימי [צרעתו] ומומאתו לתגלחת נזיר ממא אמר להן ממא לאחר ביאת מים. כדכתיב וגילח ראשו ביום טהרתו ביום ד) השמיני: יגלחנו ביום טהרתו משמע לאחר טהרתו והכי דריש ליה בספרי ומצורע לפני ביאת מים דכתיב וביום השביעי יגלח כל שערו ורחץ את (כל) בשרו במים וטהר: אמרו יפה אמרת. כמו לשון אחר הוא בכמה ספרים ולא גרסינן בעי רב דימי: וזה לפני ביאת מים. מלורע: חה לאחר ביאת מים. תגלחת נזיר טמא כדפרישית:סי זה לפני זריקת דמים. תגלחת 5 נזיר טהור: יהני ד' תגלחיות משום מצוה.

> כלומר כולהון משום מלוה ולריך תער אף לשלישית ואפי' טמא ודאי ומוחלט ודאי שטעון ארבע תגלחיות ותגלחת שלישית אינה אלא למיר טמא ולפי דעתים לא מהדר אארבע תגלחיות דמתני' דאיירי בספק מוחלט וספק טמא שאין במשנתינו תגלחת שלא תוכל להסתפק או במוחלט או בנזיר טהור ודאי? מצורע ונזיר טהור נפקא לן מקראי

בפ׳ שלשה מינין (לעיל דף מא.) דבחער ונזיר⁸ טמא נמי גמרינן לה מטיר טהור וסוגיאº דהש"ס הוא דסלקא הכי ולרמי בר חמא מיבעיא ליה ובקולר היה יכול לומר תגלחת מיר טמא לריכה תער או אינה לריכה תער אלא דנקט הני תגלחיות משום דאיירינהו בהו בסוגיין במוחלט ודאי וטמא ודאי דמגלח ארבע חגלחיות: אי אמרת משום איעבורי שער אפי׳ סכייה נשא. ולריך לומר דגילח מקלת השער במספרים או בתער שאם סך נשא בכל ראשו תו לא הדר כדאמרי' בפ' החובל (ב"ק דף פו.) ולא מלי למיעבד מגלחת של טהרה וה"ה דמלי למיבעי אי מגלחו במספרים:

מא מצורע לגדל שמכאן ועד ז' ימים צריך לגלח תגלחת שניה: אמרו לו ולא מעלה לו לימי הלוטו. בשביל שהוא להעביר ושל מצורע לגדל: אלא מעלה לו לימי ספרו. ששתיהן להעביר שמכאן ואילך אינן לריכין לגדל שער (1) וכבר גדל לו כדי לכוף ראשו לעיקרו: עלשיו מלורע מגלה לפני זריקה דמים. שהרי ביום השביעי מגלח וביום השמיני מביא קרבנותיו : ונויר מגלה לאחר זריקת דמים. כדכתיב [במדבר ו] ואת האיל יעשה זבח שלמים ליי׳ והדר כתיב וגלח הנזיר כו' היאך אתם אומרים שיהא עולה לו תגלחת א' לכאן ולכאן: א"ל לא תעלה לימי ספרו ונזרו. בשביל שזה לפני זריקת דמים וזה לאחר זריקת דמים אלא מעלה לו לימי לרעתו של ימי ספרו וטומאתו דמיר שנטמא במת ונלטרע שתהא מגלחתו עולה לכאן ולכאן דזה וזה מגלח לפני זריקת דמים ששניהן מגלחין בזי ח ומביאין קרבן בחי שלהן: אמר להן אילו שניהן מגלחין לפני ביאם מים יפה אחם אומרים. אבל טמא מגלח לאחר ביאת מים כדכתיב ושםן וגלח ראשו ביום טהרתו משמע לאחר טהרה דמגלח לאחר ביאת מים זו: הכי גרסי׳ אמרו לו יפה אמרם שלא העלה לו 🛈 סימי ספרו לימי נזירוסו וסעלה לו לימי חלוטו ולימי טומאסו שוה לגדל ווה לגדל. אמרו לו תקן הדבר שלא תעלה לו תגלחת לימי ספרו בימי מיר טהרתו שמצורע בימי ספרו מגלח לפני זריקת דמים ביום השביעי ונזיר מגלח ביום הבאת קרבנותיו לאחר זריקת דמים אבל חעלה לו סגלחת אחת לימי טומאתו ולימי חלוטו שזה וזה מגלחין לגדל שיער אחר מצורע בימי חלוטו מגלח כדי לגדל שיער ש אחר ומיר טמא מגלח כדי לגדל שיער אחר שיהא מגלח למירות טהרתו: אמר להן. לכך אין עולה לו חגלחת אחת מכולן לב" תגלחיות שאם מיר טהור הוא והוא מצורע ב בימי חלוטו (ם) מגלח כדי לגדל ונזיר להעביר ואם מיר טמא הוא והוא מצורע אע"פ ששניהן לגדל עדיין אין עולה להן תגלחת אחת לכאן ולכאן שמצורע מגלח לפני ביאת מים כן וכן נזיר טהור ומצורע בימי ספרו אע״פ ששניהם 'להעביר הואיל ומצורע

ואם ודאי נויר היה. מתחילה ולא מוחלט ולא טמא הרי עולה ראשונה חובה וזו נדבה וכן כולן חוץ מן הראשונה: ואלו הן שאר קרבנותיו. שעדיין לה הביה: וחם טמה ספק ומוחלט ודחי. מגלחת ראשונה של מאורע לגדל שער ולגלחו שנית לפני יום הבאת (י) ביום ראשון של נזירותו אוכל בקדשים לאחר ח' ימים שהיא

מגלמת שניה של ימי מפרו שבחחילת יום ראשון של ימי נזירותו שהיא תחילה לימי חלוטו יהא מגלח תגלחת חלוטו ולסוף ז' תגלחת השנית של ימי ספרו כדכתיבט וביום השביעי יגלח וגו' ולמחר שהוא יום ח' יביא קרבנו כדכתיב ביום ח' וגו' שואוכל בהדשים או כשהביא כפרתו כדתנן שתגלחת הנגע דוחה לתגלחת הנזיר בזמן שהוא ודאי וכיון שהביא קרבן לרעתו אוכל בקדשים אבל לשתות יין וליטמא למתים אינו יכול עד לאחר ס"ז ימים שאם בא לו לגלח נזירות טהרה לאחר שעשה שלשים אחר ז' ימי ספרו יש לו לומר שמא מוחלט וטמא היה ותגלחת ראשונה עלתה לו לימי ספרו וזו של עכשיו לימי טומאתו ועדיין לריך למנות לו שלשים יום למירות טהרתו שהן בכלל ס"ז ימים ואח"כ מותר לשתות ביין: הכי גרסינן מוחלט ספק וטמא ודאי אוכל בקדשים לחחר ל"ו ושוחה ביין ומיטמה למתים לחחר ע"ד. דכיון שהוא טמא ודאי מגלח לסוף שבעה ומתחיל ומונה ששלשים ומגלח נזירות טהרה וכשבא לו לשתות ביין אומרים ששמה מוחלט וטמה היית ושתי תגלחיות הללו הן הן של ימי חלוטו ושל ימי ספרו ועדיין אי אתה מותר אלא באכילת קדשים דהיינו לאחר ל"ז וחוזר ומונה שבעה לתגלחת טומאה ואח"כ שלשים לנזירות טהרה ונמנא שותה ביין ומיטמא למתים לאחר ע"ד יום: טמא ודאי ומוחלט ודחי. מגלח לתגלחת רחשונה של לרעת עכשיו ומכאן עד ז' ימים לתגלחת שניה כדתנן שתגלחת הנגע דוחה לתגלחת המיר בזמן שהוא

ודאי ואוכל (ס) ביום ח' שמביא הן קרבנות בקדש וחחר ומונה שבעה ומגלח נזיר טומאה וחחר ומונה שלשים ומגלח מירות טהרה נמצא שוחה ביין ומיטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה ימים: שאלו חלמידיו את ר' שמעון בן יוחי מפני מה נזיר טהור אינו כמלורע. כלומר נזיר והוא מלורע ובא לו לגלח תגלחת לרעתו סוביום שנשלמה לרעתו וביום שנשלמו ימי נזירותו מה טעם אינה עולה לו תגלחת זו לכאן ולכאן: אמר להן. אם אלו שתי תגלחיות שוות שיהו זו לגדל וזו לגדל או שתיהן להעביר יפה אתם אומרים עכשיו היאך [אתם] אומרים שיהו עולין לו לכאן ולכאן שתגלחת נזיר הוא להעביר ותגלחת

הגהות התוספות תיבות בני שנה נמחק.
ל"ל ולקח את. 3. ל"ל השביעי. 4. 5"ל ובכמה ספרים לא גרסיט ליה. ותיבות בעי רב דימי נמחק. 5. ל"ל תגלחת מצורע. וזה דעתי" מיותר ול"ל ולא מהדר. 7. ל"ל והא ודאי. 8. ל"ל אלא בתגלחת של כל טיר טמא נמי קא מיבעיא ליה. ואע"ג דבפ' ג' מינין (דף מב.) אמרינן דבעיא תער דגמרינן לה כו'.

> דמים דכתיב וגילח הנזיר פתח אהל מועד ולקח את שער ראשו ונתז על האש אשר תחת זכח השלמים: ותעלה לימי טומאתו. לתגלחת נזי׳ טמא: טמא לאחר ביאת מים דכתיב וגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו. ביום טהרתו משמע אחר טהרתו. והכי דריש לה בספרי: ומצורע לפני ביאת מים דכתיב וביום השביעי יגלח את כל שערו ורחץ בשרו במים וטהר. יש בספרים לישנא אחרינא עד תנא ר׳ חייא זה לפני ביאת מים דכתיב וביום השביעי יגלח את כל שערו ורחץ בשרו במים וטהר. יש בספרים לישנא אחרינא עד תנא ר׳ חייא זה לפני ביאת מים וכו' כדפ׳ לעיל: